

люна и половина, нашитъ защитници за емиграцията не държатъ смѣтка.

Тѣй отпътувалитѣ емигранти оставятъ въ отечеството си работа, която или ги чака като готова или иматъ възможностъ да я намѣрятъ и да я извършатъ. До момента на получаването, надницитѣ си, които не се плащатъ на день, а най малко на мѣсець и мѣсеци, оставенитѣ имъ сѣмейства въ България трѣбва да прѣкарватъ въ лишения или най-малко въ очаквания при лишения.

Трѣбва ли да повтаряме за нашитѣ емигранти това което казахме за италианскитѣ и въобще за емигрантитѣ въ Америка: нехигиеничнитѣ имъ жилища, лоша храна, прѣсилената работа и изнуряване, риска въ фабрикитѣ, евентуалното имъ заболяване и това придобито отъ заразяване или отъ върлюючи типични болѣсти въ Америка (трахома, авхилостомииази, желта треска и т. н.), като, при това, имаме прѣдъ видъ, че италианскитѣ емигранти разсчитатъ тамъ на талкова благотворителни общества, болници и т. н.? Не сж ли многозначущи изповѣдитѣ на живущи отъ дълго врѣме въ Америка българи, които, при това, излизаци отъ едно или друго становище, се възхищаватъ отъ Америка? „Грозно впечатление прави, казва Д-ръ Шумковъ, лошото хранене и живѣене на българитѣ тукъ, които се задоволяватъ само съ хлѣбъ и соль и живѣятъ по 20 души въ стая... Ония българи, които се връщатъ отъ Америка въ България, ако и да донасятъ пари, тѣ вече не сж годни да се прѣдадатъ на работа, защото или сж изтощени физически или осакатени въ фабрикитѣ, а често пѣти много души изгубватъ и живота си въ послѣднитѣ“.

Другъ българинъ — емигрантъ въ Чикаго, който види се, до прѣди излизането отъ селото си е мислѣлъ, че цѣлия свѣтъ се състои само въ него, и не познава друга страна освѣнъ „Америка“, се провиква въ едно писмо отъ тамъ: „Америка е страната на чудесата!“